3 తెరవెనుక కోకిల

సుజాతకు నామీద కోపం వచ్చి వారం రోజులు అయింది. ఆమె ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయి ఏడు రోజులయింది. వెడుతూ కారు తీసుకు వెళ్ళిపోయింది. యిప్పటికీ పంపలేదు.

ఆమె టెలిఫోన్ చెయ్యలేదు.

సుజాతకు, నాకు పోట్లాట రావడంలో ఏమీ విచిత్రం లేదు. రెండు మూడు రోజులు శాంతంగా గడిచిపోతే ఏదో వింతగా, వెలితిగా వుండేది. అందుచేత ఆమెను ఏదో అంటేనో, ఆమె ఏదో అంటేనో కలహం వచ్చేది.

ఇప్పటిదాకా ఆమె కనీసం—ఈ సంవత్సరంలో—పదిసార్లు వాళ్ళ అన్నగారి యింటికి వెళ్ళిపోయింది దెబ్బలాడి.

కాని, వెళ్ళిన ఇరవై నాలుగు గంటల్లో టెలిఫోన్ వచ్చేది.

"....నమస్తేజీ!"

నేను కొంచెం ఆలోచనలు దారిలో పెట్టేలోపలే సుజాత తన వివరాలన్నీ చెప్పి, "రాత్రి భోజనం బాగా చేశారా?" అని అడిగేది,

"ఆఁ...."

"నేనుంటేనే మీకు వంటవాడు చేసిన వంట నచ్చదు. ఏం?"

"కాదు. నిన్నరాత్రి క్వాలిటీలో తిన్నాను."

"గాడ్! పాపం! ....నేను వచ్చేస్తానులెండి....శుక్రవారం గ్రాండ్ట్రంక్ లో...."

ఇంక నేనేమీ అనకపోతే ఆమె శుక్రవారం వచ్చేసేది అనేక కథల్లో రాసినట్లు కాళ్ళు పట్టుకునో, కౌగలించుకునో, కన్నీళ్ళు కారు స్తూనో—ఏమిటి లాభం? ఆమెలో ఆ రకం 'స్త్రీత్వం' లేదు. స్టేషన్లో దిగగానే, "సారీ—చాలా రోజులు ఒంటరిగా వుందాం అని ఆశపడ్డారా?" అని పలకరించేది.

ఒకసారి ఆమె స్వయంగా వంట చేసించి. ఆవేళ ఏదో పని మీద ఆలిగఢ్ వెళ్ళి అక్కడే భోజనం చేసి వచ్చాను రాత్రి తొమ్మిది న్నరకు.

"భోజనానికి లేవండి" అంది సుజాత.

"ఆలిగఢ్లో చేసేశాను" అన్నాను.

కోపంగా చూసి, "నేను వంట చేశానన్నా?" అంది

"కాదు. అక్కడ కుమార్ బలవంతం చేశాడు. ఆకలీవేసి ఏడుకల్లా—"

"వంట ఎవరు చేశారు? సుశీలా?"

"అనుకుంటాను. కుమార్కు వంట రాదు. వాళ్ళకు వంట మనిషి లేదు."

"ఎలా వుంది? సయించిందా?"

"చాలా బాగుంది."

వెంటనే సుజాత వెళ్ళి గడియ పెట్టుకుని పడుకుంది. అర గంట దాకా కూచుని, సిగరెట్లు కాల్చుకుని, గదులు తాళంవేసి మీదకు వెళ్ళి బెడ్ రూమ్ తలుపు తట్టాను.

"తియ్యను" అంది సుజాత.

"నా నైట్ సూట్ అక్కడ వుంది" అన్నాను.

"తెలుసును."

"పోనీ, ఇవతల పడేయ్."

"పడెయ్యను!"

కిందకు వచ్చి మళ్ళా లైటువేసి కోటు విప్పి హీటర్ పెట్టుకుని సోఫాలో పడుకున్నాను. చలి కొరికేస్తూంది, వేడి తగలనివేపు. కర్టెన్లు విప్పి కప్పుకున్నాను. నిద్ర పట్టేసింది. మా సోఫాలు చాలా బాగుంటాయి. కర్టెన్లు సుజాత పెళ్ళిలో యిచ్చినవి, టాపెస్ట్రీ.

పన్నెండు దాటి వుంటుంది.

ఎవరో లేపినట్లు అయితే లేచాను. సుజాత!

"ఏం కావాలి?"

"తాళాలు."

"ఏ తాళాలు?"

"డైనింగ్ రూమువి."

"ఏం? చప్పుడు అవుతూందా?"

"ఆ. నా కడుపులో. ఆకలి."

లేచి తీసి ఇచ్చాను. ఆమె వెళ్ళిన తరువాత మీదకు వెళ్లాను, బట్టలు మార్చుకుని రగ్గు తెచ్చుకుందామని.

బెడ్ రూముకు తాళం వేసి వుంది.

నిశ్శబ్దంగా కిందకు వచ్చాను. ఆమెకు కోపం వచ్చినప్పుడు తల మరీ బాగా పని చేస్తుంది.

నిద్ర రావడం లేదు. సిగరెట్ వెలిగించి కుమార్‌నూ, సుశీలనూ తలుచుకుని ఆలోచించసాగాను, నేను చేసిన తప్పు ఏమిటని.

సుజాతకు చిన్న చిన్న ఈర్ష్యలూ, అనుమానాలూ సామాన్యం కావు. రాత్రి ఏడు గంటలకు నాకు ఆకలి అని ఆమెకు తెలుసును.

నేనేం చేశాను?

ఆమె భోజనం ముగించి వచ్చింది. అడిగాను:

"నేను చేసిన తప్పు ఏమిటి?"

ఎదురుగా కూచుని—"సుశీల వంట బాగుంది అని అనడం, అబద్ధం" అంది.

హీటర్ వేడికి ఆమె అడ్డు. చలి వేస్తూంది.

"శిక్ష చాలా?" అన్నాను.

"చాలదు."

ఆమె లేచి వెళ్ళిపోయి గడియ పెట్టుకుని నిద్రపోయింది.

మర్నాడు ఉదయం టీ తెచ్చి లేపింది. మా సోఫాలు ఎంత మంచివైనా ఒళ్ళునొప్పి....

"ఇవాళ నువ్వు వేగం లేచావు" అన్నాను టీ తీసుకుంటూ.

"ఆ. మీ బాధ చూస్తేకాని సరదా తీరక, చీకటితోనే లేచాను" అంది.

ఇంకేమీ అనలేదు నేను, లాభం లేదని తెలుసు.

ఇలాంటి మధురానుభూతులతో సుమారు ఒక సంవత్సరం గడిచిపోయింది, క్రిందటి వారం వరకూ.

ఆవేళ అన్ని రోజులలాగే తెల్లారింది, వర్షంతో రొజగాలితో. లేచేసరికి వంటమనిషి టీ తెచ్చి యిచ్చాడు. గడ్డం గీసుకుని స్నానం చేసేవరకూ సుజాత నన్ను చూడదు, చూస్తే పీడకలలు వస్తాయని.

ఆరు గంటలు కాబోలు అయింది. టెలిఫోన్ గంట వినిపించి దిగాను. ఇంకా నిత్యకృత్యాలు తీరలేదు. సుజాత టెలిఫోన్ రిసీవరు తీసి, "ఆయనే వస్తున్నారు" అని ఒక భయంకరమైన వీక్షణ నా మీద సారించి, యింకో గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ముందర నా రూపం చూసి కాబోలు అనుకుని రిసీవర్ తీసుకున్నాను.

"హల్లో!" అనేసరికి సుజాత కోపానికి కారణం తెలిసింది— కొంతకాలం కింద నేను పెళ్ళి చేసుకుంటానని అనుకున్న సులేఖ, ప్రస్తుతం సులేఖా ఛటర్జీ.

"ఢిల్లీనుంచి వెడుతూ తాజ్ చూసి పోదామని వచ్చాను. దిగేసరికి వాన. టాక్సీలు లేవు."

"అక్కడే వుండండి. నేను వస్తాను."

సులేఖను గురించి చాలా చెప్పవలసి వుంది. కాని, ఈ సందర్భంలో కొంచెం చాలు. ఆ రోజుల్లో ఆమె చాలా అందంగా వుండేది. నాకు బెంగాలీ భాష అంటే యిష్టం. బహుశా బెంగాలీలు కూడా అంత మధురంగానూ వుంటారనుకున్నాను. అప్పుడు కల

కత్తాలో వుండేవాణ్ణి. చాలా కథల తరవాత, "సులేఖా! నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" అని అడిగాను.

బాగా జ్ఞాపకం, ఏ ఇంగ్లీషు సినిమాకో వెళ్ళి రిట్జ్‌లో డిన్నర్ తిని వస్తూంటే టాక్సీ హౌరాబ్రిడ్జి దగ్గిర ఒక నిమిషం ఆగిపోయింది. ఆ నిమిషంలో....

"సారీ. జగన్! బేణూ ఛటర్జీ ఈ సాయంత్రం అడిగితే అలాగే అన్నాను. అదీకాక ఇంకా నువ్వు లక్షాధికారివి కావుగా!" అంది.

టాక్సీ కదిలిపోయింది. "సునంద జపాన్ వెడుతుందిట. ట్రాన్సిస్టర్ తెమ్మని చెప్తావా?" అంది.

"చెప్పను" అన్నాను.

"కోపంగా ఉన్నావా? ముద్దు పెట్టుకోనా?" అంది.

"వద్దు" అన్నాను. ఆమె వాడే లిప్‌స్టిక్ రంగు నాకు ఎన్నడూ నచ్చలేదు.

ఆ తరవాత మరో రెండు నెలలు అప్పుడప్పుడు కలుసుకుంటూనే ఉన్నా. మళ్ళీ నా ప్రేమ విజృంభించలేదు. భారతదేశపు రోడ్ల మీద గతుకులాగ ఆ వ్యవహారం త్వరలోనే మరిచిపోగలిగాను. తరవాత నేను ఆగ్రా రావడం, సుజాత—అది వేరే కథ—ఇప్పటిది.

పది నిమిషాల్లో బట్టలు వేసుకుని కారు తీసుకుని ఏరోడ్రోమ్‌కు వెళ్ళేను అప్పటికి కొంత వర్షం తగ్గింది. సివిల్ ఏరోడ్రోమ్ పక్కన అయిదారు టాక్సీలు ఉన్నాయి. లౌంజ్‌లోకి వెళ్ళాను.

టీ తాగుతూ కూచుంది సులేఖ. ముందుగా పోల్చలేకపోయాను.

"హల్లో, జగన్!"

ఆ గొంతుకనుబట్టి పోల్చాను సులేఖను. ఈ మూడు సంవత్సరాలలోను కనీసం ముప్ఫయి కిలోగ్రాముల అదనపు సులేఖ కనపడుతూంది.

కూచున్నాను. కొద్ది క్షణాలు ఆలోచనలు చాలా గడబిడగా సాగాయి.

నా తత్తరపాటు గమనించి, "పోల్చలేక పోయారా? అప్పటి లాగ నీరసం లేదు ఇప్పుడు. కొంచెం మారాను" అంది సులేఖ.

"అవునునవును" అన్నాను ఇంకో టీ తెమ్మని బేరర్‌తో చెప్పి.

నా ఆలోచనలు అప్పటికి ఒక స్థాయిలో పడ్డాయి. సులేఖ కోసం నేను నిద్ర రాని రాత్రులు గడపలేదు కాని టీ అక్కర్లేదన్నట్లు నన్ను విదిలించడం నా ఆత్మగౌరవానికి నాకు తెలీని గాయం కలిగించిం దనుకుంటాను. ఆ కొత్త కిలోగ్రాములు ముప్ఫయ్యీ నా నిరాశ చాలావరకు మాయం చేశాయి. సుజాత ఎన్నడూ అలాగ అవదు.

"మీ ప్రోగ్రాం ఏమిటి?"

"ఫతేపూర్ సిక్రీ, ఫోర్టు, ఇతద్ముద్దౌలా చూసి సాయంత్రం తాజ్ చూసి రాత్రి బయలుదేరి మళ్ళీ ఢిల్లీ."

"ఢిల్లీకి నాలుగున్నరకు వెడుతుంది ప్లేన్" అన్నాను.

"బేణు వస్తారు, కారుమీద. ఆయనకు ఏదో మినిస్ట్రీలో పని ఉంది. ముగించి నాలుగు గంటలకు వచ్చి నన్ను తీసుకెడతారు."

'భగవాన్!' అనుకున్నాను. ఈ వర్షపు ఉదయం అంతా మరీ అసహ్యంగా ఉంది. ఈ రోజంతా....

ఆమె కోరిన ప్రకారం క్లార్క్స్ షిరాజ్‌లో గది తీసుకున్నాను. ఆమె బ్రెక్‌ఫాస్ట్. మూడు ఎగ్సూ. నాలుగు టోస్టులూ, ఏపిల్, ఆరెంజ్ ముగించి, "ముందర ఫతేపూర్ సిక్రీ చూద్దాం, పదండి" అంది.

ఇంటి నంబరు రింగ్ చేశాను. జవాబు రాలేదు. ఆఫీసుకు వార్త పంపించి కారు హోటల్లో వదిలి టాక్సీలో బయలుదేరాను.

తిరిగి లంచి ముగించి ఫోర్టూ, ఇత్మదుద్దౌలా చూసి తాజ్‌కు వెళ్ళాము. ఆమె మరీ అలిసిపోయింది. ఉదయం ఫతేపూర్ సిక్రీలో తిరగడం, తరవాత ఫోర్టూ....

ఫోర్టులో ఎక్కవలిసిన మెట్లు చూసి, "వద్దు. పద. తిరిగి వెడదాం" అంది

బలవంతంచేసి అన్నీ తిప్పాను—పెరల్ మసీదుతో సహా.

తాజ్ పచ్చిక మైదానంలో కూచుని, "ఇంక లేవను" అంది ఆయాసంగా.

గంట తరవాత మెట్లు ఎక్కలేక తాజ్‌ను బయటనుంచే చూసి, హోటల్‌కు వెళ్ళాము. టాక్సీ బిల్లు ఏభై ఎనిమిది. ఆమె కళ్ళు తెరిచే స్థితిలో లేదు. టాక్సీ బిల్లు చెల్లించి లోనికి వెళ్ళేసరికి బేణు ఛటర్జీ వచ్చి, "నీ కోసం గంటనుంచి ఆదుర్దాగా చూస్తున్నాను" అని నన్ను పలకరించి, "అలా ఉన్నావేం?" అన్నాడు సులేఖను.

"అలిసిపోయాను, తిరిగి."

అతను మరీ బాధపడిపోయాడు. ఆమెను తీసుకెళ్లి రూములో వదిలివచ్చి, "ఇన్ని లిఫ్టులున్నాయి కనక బతికాం" అన్నాడు కూచుని.

అవీ, ఇవీ మాట్లాడుకు మళ్ళీ సులేఖను కలుసుకోకుండానే వెళ్ళిపోయాను. ఆఫీసునుంచి ఫోన్ చేశాను. సమాధానం లేదు

ఏడు గంటలదాకా కూచుని పని ముగించి క్వాలిటీలో బరువుగా టీ తాగి తొమ్మిదికి ఇంటికి వెళ్ళాను.

ఎన్ని చెడ్డగుణాలు ఉన్నా సుజాత పిలవగానే తలుపు తీస్తుంది. లోనికి వెళ్ళి "టెలిఫోన్ చేస్తే తియ్యలేదేం?" అన్నాను లాలనగా.

"నా ఇష్టం!" అంది.

ఈవేళ కలహం తేవడం నా కిష్టంలేదు—ముఖ్యంగా నేరం నాది కనక.

బట్టలు మార్చుకుని మంచంమీద పడుకుని ఏదో నవల తీసుకున్నాను.

సుజాత వచ్చి పక్క మంచంమీద పడుకుని చదువుతూంది.

గంట....గంటన్నర....

బయట పెద్ద వర్షం మళ్ళా ప్రారంభం అయింది. ఉరుములు, మెరుపులు.

సుజాతకు ఉరుములు, మెరుపులు అంటే చాలా భయం.

పది నిమిషాల్లో అయిదుసార్లు పోయి ఆ తరవాత దీపాలన్నీ పోయాయి శాశ్వతంగా.

పుస్తకం కింద పడేసి కళ్ళు మూసుకున్నాను. అలిసిపోయిన శరీరానికి నిద్ర పట్టేసింది.

బహుశా పావుగంట అయి వుంటుంది. పెద్ద పిడుగు పడింది. మరునాడు తెలిసింది, మా ఇంటికి ఒక మైలు దూరంలోనని.

ఆమె చేతుల ఒత్తిడికి తెలివి వచ్చింది. సుజాత భయంతో కొంచెం వణుకుతూంది,

ఇంకో గంటవరకూ బీభత్సం సాగింది. ఆమె చాలా దగ్గరగా నన్ను పట్టుకుని, ముఖం దిండులో దాచుకుంది.

వర్షం తగ్గింది. మళ్ళీ అంతా ప్రశాంతం అయిపోయింది.

ఆమె జరిగి వెళ్ళబోయింది.

చెయ్యి అడ్డు పెట్టేను. "ప్రేమకోసం కౌగిలించుకోలేదు మిమ్మల్ని....వర్షం తగ్గింది. ఇంక మీరు దూరంగా జరిగి పడుకోండి" అంది సుజాత.

భగవాన్ దయవల్ల ఆ రోజు వర్షం లేకపోతే డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోనే పడుకుని ఉండేవాడి నన్నమాట!

* * *

మరునాడు ఉదయం ఏడున్నరకు ఢిల్లీనుంచి వచ్చిన వాళ్ళ అన్నయ్య డ్రైవరు ప్రత్యక్షం అయాడు.

ఎనిమిది గంటల పదకొండు నిమిషాలకు నా కారు బయటికి వెడుతూన్న శబ్దం, రేడియో నాటకంలో లాగ!

ఎనిమిదిగంటల పన్నెండు నిమిషాలకు భవదీయుడు కారులేని, భార్యలేని ఏకాకి....

ఆనాటినుంచి ఈ వారమూ అలాగే గడిచింది. కనీసం కారైనా రాలేదు. ఆమె జాడ తెలీదు.

* * *

ఢిల్లీ నంబరు చూసుకుని డయిల్ చేశాను. టెలిఫోన్ వాళ్ళ ధర్మమా అని సౌకర్యం చేసి పెట్టారు. మా సంభాషణ ఎక్స్ఛేంజి వాళ్ళు వినక్కరలేదు.

అదృష్టం కొద్దీ సుజాత తీసింది రిసీవరు.

"సుజాతా! నువ్వు రాలేదు. అదే కష్టంగా ఉంది. దానికి తోడు కారు కూడా...."

"సారీ! మరిచిపోయాను....పంపమంటారా?"

"థాంక్స్! నువ్వే తేకూడదూ?"

"క్షమాపణ చెబుతారా?"

"క్షమించు—క్షమించు—క్షమించు—"

"క్షమించాను."

"ఇంతకూ ఈసారి నేరం ఏమిటి?"

"అది తరవాత చెబుతాను. భోజనంచేసి బయలుదేరతాను."

రిసీవర్ పెట్టేసింది.

నిర్ఘాంతపోయాను, ఇంత సుళువుగా అంగీరించిందేమిటని.

వింతలు జరుగుతూనే ఉంటాయిలే అనుకుని సరిపెట్టుకున్నాను.

ఆమె వచ్చేసరికి ఆరున్నర అయింది.

మా కలహాల తరవాత ప్రేమ దృశ్యాలూ, కన్నీళ్ళూ ఉండవు. ఏమీ జరగనట్లే ఆమె వంట మనిషికి ఆర్డర్లు ఇచ్చి స్నానం చేసి వచ్చింది.

"మీ నేరం ఏమిటో తెలిసిందా?"

"లేదు."

"సులేఖ....నిన్న బ్రదర్ ఆమెనుతీసుకువచ్చాడుడిన్నర్‌కు...."

"............... ..."

"ఆమె గొంతుక విని, ఎంతో అందంగా ఉంటుందనీ, మీరు మరిచిపోయిన ప్రణయ గాథలన్నీ—"

"ఒకటే. గాథ'లు' కావు."

"పోనీ, అదే మొదలుపెడతారనీ అనుకున్నాను."

"..................."

"ఆమె విగ్రహం చూడగానే సగం బాధ పోయింది నాకు. తరవాత...."

"ఆ!"

"ఆ రోజు మీరు ఆమెను ఫతేపూర్ సిక్రీలోనూ, ఫోర్ట్‌లోనూ బలవంతపెట్టి తిప్పేరుట. చాలా కోపంగా చెప్పింది...."

"......................"

"జన్మలో ఆ కోపం పోదు ఆవిడకు. ఆవిడ బరువు తెలుసునా?"

"నూట అరవై, డెబ్బై—."

"గుడ్—నూట డెబ్బై అయిదు."

"ఇంతకూ నేనేం చేశాను?"

"ఆ సాయంత్రం ఆమెను నాకు ఎందుకు చూపెట్టలేదు? కనీసం ఆమె స్వరూపాన్ని వర్ణించలేదెందుచేత? ఆమె గొంతుక—"

"చాలా బాగుంటుంది కదూ?"

సుజాత వచ్చి నా పక్కన కూచుంది, సిగరెట్ కేస్ తెరిచి అందిస్తూ, "అవును, చాలా బాగుంటుంది. దానికి తగిన రూపం ఉంటే...."

కలకంటున్నట్లు చూస్తూంది సుజాత.

సిగరెట్ వెలిగించుకుని కష్టంగా ఆమె కళ్ళనుంచి నా దృష్టి మరల్చుకున్నాను.